

той бѣше помръзнулъ отъ страхъ. Той видѣлъ таласжмъ въ бѣли дрѣхи че излѣзълъ изъ джамлията килия . . . Расправа ми и други вѣща, но Господъ да му отбере! Трѣба да святимъ вода въ горния чердакъ.

Мунчо бѣше се спрѣлъ далеко и гледаше уплашено къмъ чердака.

— Че какво е видѣлъ? Ела, отче да обиколимъ. . . каза игуменътъ, комуто хрумна, че крадци може да ся влязали тамъ.

— Сохрани, Боже! каза Гедeonъ, като се кръстеше. Игуменътъ трѣгна самъ къмъ чердака.

Наистина, когато игуменътъ повика дякона, Викентий бѣше влѣзълъ при Краличътъ.

— Какво има ново, отче? попита той, като видѣ безпокойствието по лицето му.

— Нищо опасно . . . прибърза да каже дяконътъ, но извѣстието, което ни донесе игуменътъ, е твърдѣ неприятно. Тая нощъ запрѣли Соколова и го закарали въ К.

— Кой е този Соколовъ?

— Докторъ въ града, добъръ момъкъ. Намѣрили му въ дрѣхата бунтовни книжа . . . кой знае? Азъ го знамъ, че той е распаленъ патриотъ, каза дяконътъ угриженъ; па продължи слѣдъ малко: — Като го гонялъ караулътъ снощи, той грѣмналъ съ пищовъ и наранилъ заптието, което му смъкнало връхната дрѣха . . . Ще пропадне клетия докторъ . . . Слава Богу, чи вий се истървахте . . . и нищо се не чуе за васъ изъ града.

Когато дяконътъ свърши, той видѣ очуденъ, че Краличътъ бѣше си зель главата въ двѣтъ ржѣ и се щуряше като лудъ изъ стаята и пѣхтѣше болѣзненно. Прѣдъ тия знакове на безпрѣдѣлно отчайвание, дяконътъ останах трѣснатъ, безъ да може да разбере нѣщо.

— Какво правишъ, джанжмъ? Нѣма нищо, слава Богу, извика Викентий.